

PAPETU

ENTUSSIASME ELECTORAL

DELS NOSTRES DIARIS

« nostre entusiasme no es saragater, no es violent, no es histèric; es reflexiu, pràctic, reposat, perquè està segur de la victòria. »

AVÍS: Participem als corresponsals que
tenen feta demanda del número
primer de PAPITU que ha quedat completament
agotat, pero que s'está fent una nova tirada y el
dissapte proper, día 5 de Desembre podrem servir
els encarrecs.

EBANISTERIA

DE

ANTONI COMAS

MOBLES

MODERN STYL

PLASSA DEL PI

Albert Marro

≡ Industria ≡

Cinematográfica

Ronda Universitat, 31, baixos

BARCELONA

Material FOTOGRAFIC

CASA ESPECIAL PELS AFICIONATS

A DIT SPORT RECREATIU E INSTRUCTIU

OFERIM als nostres favoreïdors, una nova marca de plaques, papers y cartes postals de procedencia americana, coneguda per «The Phenix» Dry Plate C.º, Ltd., St. Louis, U. S. A. quals preus son baratissims y de resultats inmillorables. Estigueu convènts de que la persona que visiti una sola vegada la casa **VENDRELL, Germans**, Canuda, 25, principal, seguirà sempre més provehint-s'hi.

VENIU DONCS Y VOS CONVENCEREU

OBRA NOVA

Contes d'un filosof

per Diego Ruíz

BIBLIOTECA «JOVENTUT»

EN VENDA EN TOTES LES LLIBRERIES

Per anuncis en el periò-

dic dirigir-se en aquesta

Administració: _____

Pelayo, 28

IMPREMTA

LITOGRAFIA

LLIBRES RATLLATS

JOAQUIM HORTA

Méndez Núñez, 3 y 5 BARCELONA Telefon 2326

Fayans Català GRANVIA 615

BUENOS AIRES

Representant comercial català. - Referencies inmillorables

Rabó: Aquesta Administració

J. PASCUAL Y CASAS

Sastre

Santa Agna, 5, entressol

A TOTS ELS TRENCATS

Interessa sapiguer: Que tot braguer que no contingui degudament la trencadura es perjudicial en gran manera. Precisa doncs despreciar tan perillosos braguers, acudint al us del aparell perfeccionat, de lo millor que existeix, del únic medi apropiat y curatiu, com son els aparells del especialista Torrent, de tanca absoluta de l'anella herniaria que no molesten ni fan nosa, enmotllanse al cos com un guant; homes, dones y nois deuen usarlos. Construcció exclusivament a mida y pera cada cas concret, divent per tant tots els trencats abstenirse, de comprar cap aparell sense consultar avans al especialista Torrent. Consulta particular: de 3 a 5. Portal del Angel, 21 y 23, 1.er. Tallers y Despaitx: de les 8 del matí a les 8 del vespre. Carrer de l'Unió, 13, botiga. CASA TORRENT.

Fotografia

BANÚS

Rambla dels Estudis BARCELONA

EL TEMPLE OBERT

— PER —

PERE PRAT GABALLÍ

ES VEN EN TOTES LES LLIBRERIES

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Pelajo, 38 : Barcelona

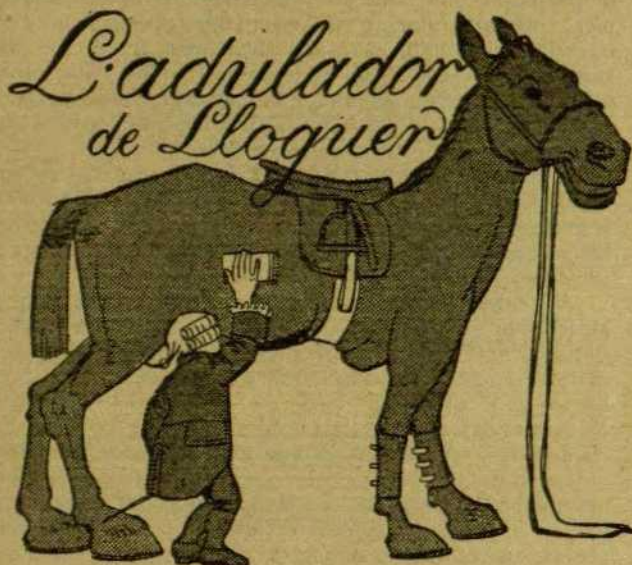
PREUS DE SUSCRIPCIÓ

ESPANYA, trimestre Ptes. 2

ESTRANGER 3

Pago anticipat

PAPITU

per Francesc Pujols

Aixís com els que están obligats a anar cada dia al seu treball, arriben a saber la dressera per anarhi, un jove barceloní, que no tenia ofici ni benefici, acostumat a tenir d'anar sempre al cor humà—dels altres—va conèixer que la dressera era l'adulació, però també va conèixer que l'adulació no més li servia perquè li donessin càrrecs pels que no servia, ja que'l treball no li agradaba. Y meditant, va arribar a conèixer que'l seu verdader ofici era el que ell feia servir per poder arribar a obtenir oficis: l'adulació.

En l'art d'adular se sentia capaç d'arribar a ser un gran home, perquè sense haverhi fet mai estudis, en posseïa tant la tècnica que no solzament adu laba creientse les alabances fingides que tributaba, sinó que tenia el dó de fer creure verdaders els seus elogis, encara que l'adulat li conegués que mentia —o encara que ell li confessés que l'enganyava—y encara que tots dos s'ho creguessin.

Tothom veurà que aquest home tenia un tresor més gran dels que's necessiten per poder viure al món y comprenentho aixís, va fer posar en els periòdics un anunci que deia:

Jove adulador, bones referencies, s'ofereix per adular a persona respectable.—Preus mòdics.

De moment tots els vanitosos que varen llegir aquest anunci, varen despreciar l'oferta, perquè a tots els va ofendre l'idea de que un home's pogués creure que en el món hi havia qui buscava els elo-

gis—y menys que hi havia qui'ls pagaba—però cap d'ells va olvidar l'anunci y tots a l'hora varen tenir l'idea de voler conèixer al anunciant, no per llogarlo, sinó per veure quina cara feia l'home que s'atrevia a anunciar-se d'aquella manera; però quan el varen haver conegut, tots els varen llogar, qui una hora, qui dugues hores al dia, qui dia per altre, perquè'ls anés a adular. Y aixís l'home de negocis que havia perdut diners en una empresa que li havia sortit malament, trobava consol a les seves penes, escoltant els elogis del seu adulador. L'home que enganyat per la esposa maleia l'hora en que l'havia coneguda, acabava per sentir un benestar que li feia beneir l'hora en que l'havia coneguda perquè li proporcionaba l'ocasió de gosar de les alabances del seu adulador de lloguer. El que vilipendiat y carregat de calumnies anava pel món buscant la fugida, acababa per buscar més vilipendis y més calumnies per poder saber tot el plaer que hi havia en sentirse consolar per l'adulador. Però si era inefable el benestar que'ls adulats hi trobaven més inefable era el benestar del adulador—perquè practicar l'adulació es com practicar la castetat—que quan s'ha fet costum fa sentir un plaer que augmenta continuament.

Els qu'estaven malalts trobaven qui els cuidava, els qu'estaven tristos y desesperats qui els consolava, els que havien perdut la fortuna, qui els ajudava, però els que desitjaven que'ls alabessin no trobaven ningú que'ls hi endolcís la vida—y are tenen els aduladors de lloguer y el saduladors de les societats benèfiques que alaben per caritat als que no poden pagar mesades.

Desseguida, els imitadors del adulador de lloguer—que anava a adular am cotxe y menjava en taula servida per criats als qui retribuïa am quinze elogis cada mes y la vida,—varen anar augmentant cada dia y el món se va convertir en un paradís y en mitg d'aquet paradís l'inventor del ofici rodejat dels honors y de les riqueses que'ls seus mèrits se mereixien, va acabar còmodament els dies de la seva vida retirat del negoci, magníficament instalat—y sense dir que en el món tot era una mentida—però tenint adulador propi y pagantlo esplendídament.

Tres dies avans de morir els seus deixebles el varen anar a visitar per presentarli un adulador que comensava y que segons tothom deia estava destinat a ser l'adulador més gran que s'hauria conegut—els mateixos aduladors a qui ell tenia llo-

gats, ho reconeixien—y encara que no, més tenia vintium any ja era autor d'un tractat teòric y pràctic d'un sistema adulatiu de nova invenció, inventat per ell y aont hi havia tres capítols dedicats a estudiar l'adulació del avenir.

L'ex-adulador d'ofici, va felicitar al seu successor, de la manera que corresponia, que'l qui s'havia guanyat la vida adulant, elogiés al que se li havia de guanyar.

Al cap de tres dies va entregar l'ànima al Creador, a qui moments avans havia endressat grans alabances, demanantli un lloc en la vida eterna.

Era tanta l'aglomeració de gent que volia entrar a veure el cadavre d'aquell personatge, que no haventhi medi de contenir la multitud que s'avalansava, un dependent de la casa, va sortir al balcó anunciant que si no conservaven l'ordre, el gran adulador ressuscitaria y diria tot el mal que pensava dels qui havia alabat. Y la gent per no perdre els diners que'ls hi havien costat els elogis, varen conservar l'ordre y's varen anar retirant pausadament. Però lo que va dir el dependent de la casa no era cert, perquè'l gran adulador s'havia arribat a creure els elogis que fingia y aixís es que'l Creador ab la seva infinita sabiesa, comprenentho, li va obrir les portes de la vida eterna, després de l'alabansa que ell li havia endressat desde la terra.

Mister White

I am not bid for love; they flatter me:
But yet I'll go in hate, to feed upon
The prodigal christian.
(SHAKESPEARE, Merchant of Venice).

A l'Hospital de la Sta. Creu, nosaltres la guardia la feiem en una habitació gens embellida per l'Art, gens propícia per l'estudi, gens favorable al repòs. Oh, les guardies a Barcelona, no son les guardies a París! Nosaltres no erem aquells «interns» pulquerrims, prudentissims y habilíssims d'allà; nosaltres erem nois, de setze a vint anys, ab el cor endurit y el cinisme per tota professió de fer...

El nostre «cuarto de guardia» tenia llibres passats de moda, cap revista notable, cap material d'estudi o de consulta. Jugàvem: El set y mitg, per molt temps, va ésser el joc predilecte.

Se profanava la vida y se profanava la mort. Una nit un «intern» creuava aquest diàlec ab una malalta:

—Què heu tingut, finalment, si heu desocupat? Un gat o un goç?

—Un gatet com ara vostè...

Ignal respecte per les ferides, pels febricitants, pels nens... Els professors hi contribuïen: llevat de dues excepcions il·lustres, els demés s'ho arreglaven tot fàcilment: l'un ab una certa pasta, l'altre ab una recepta infantil apresen en

un formulari mot per mot, l'altre fent discursos sobre «la transcendència de l'higiene» (trenta lliçons de transcendència), l'altre creient de bona fe que fer ganyotes es explicar antropologia, el de més enllà predicant una Anatomia de paper... Oh, no vos deixeu curar ni una ungla per un metge ab el títol de Barcelona!

Jo estava entregat un vespre a una serie de reflexions, quan se'm va apareixer una figura venerable de vell estranger, parlant difícilment el castellà... El vaig pendre per un metge, potser una eminència, de païssos més felissos que'l meu, y'm vaig esforçar per ésser amable. Mitja hora de contínues preguntes, però, son prou pera fer oscilar una voluntat, y la meua no ho es de ferma. Tot ho volia saber: tot ho apuntava; en les fulles en blanc d'un quadern recent, aquell sabi prenía notes, notes ab una imperturbabilitat que, decididament, no es dels nostres climes.

El respecte y l'espectació, me'l feren escapar sens que jo pogués retenir-lo; sentíme, però, càrrec d'un *rendes vous*, a la mateixa habitació nostra, a la mateixa hora del vespre. Estenentme la mà, me presentava la seva tarjeta ab aquestes soles indicacions: *Dr. White.—London.*

A l'endemà el set y mitg tocava ja a la seva fi, quan Mister White's presentà puntualment. Continuava el joc, y jo vaig fer tot lo possible pera ferli agradosa aquella segona visita: s'apuntava els noms dels metges, dels interns, del Rector de l'Hospital...

Sortint cap a sopar apagaren el llum: la confusió fon clamorosa, y un valencià pronunciava amenasses horribles y dicteris deshonorosos pera les mares respectives dels alumnes que havien provocat tant inoportunament aquelles tenebres. Al tornar a encendre el llum, vaig veure que'l meu venerat anglès, sense canviar de situació, tenia una arma a les mans: vaig calcular que era un *boxer*.

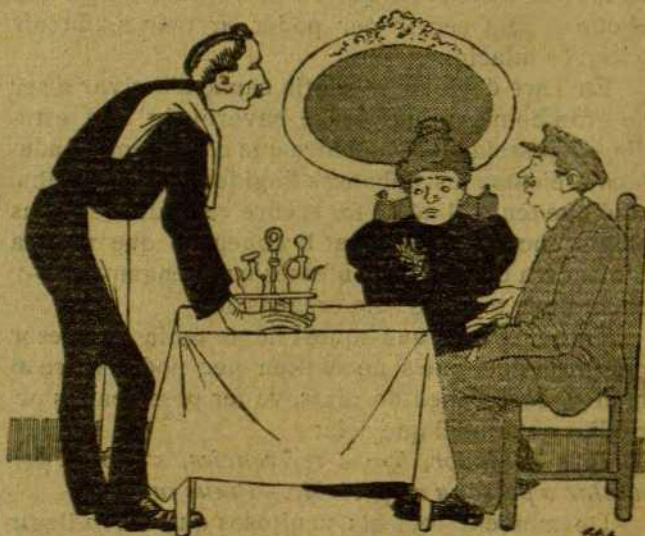
Restablerta la tranquil·litat, s'atancava pera mí el moment en el qual el *Dr. White* contestaria a les meves preguntes sobre la seva representació mèdica, que jo creia molt alta. Però tot els meus somnis caigueren a terra, car el *Dr. White*, ab un castellà deficientíssim, me va revelar la seva significació social ab aquestes paraules:

—Señor... la Ciencia del Seguro...

Baix l'impresió depriment de la meua desilusió, vaig tenir encara forces pera acompanyar al «Doctor» fins a la porta.

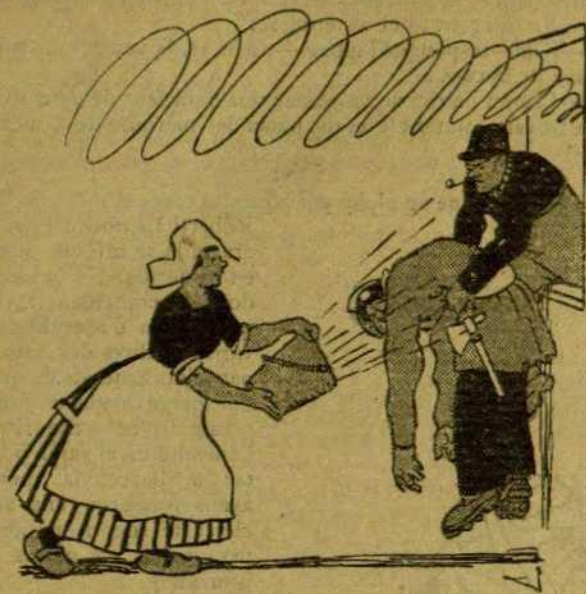
DIEGO RUIZ

(Doctor en Medicina)

—Que menjarán a la carta?

—...Cá, no senyor, aquí mateix.

L'incendi del quartelillo de bombers

FDEVINGUÉ en una pacífica ciutat holandesa, que tenia un nom molt llarg, ab predomini de les lletres V. T. y D., el naixement y creixença d'un esperitat donsell d'ànima revolta y procediments radicals. Arribat a la joventut, s'orienta cap a l'acció y com a reclam monstruós inventa tramudar la consuetudi-

naria color escarlata dels formatges que venia, en altres varies y expressives. Això promogué una terrible trufa de tota la nació. Els diaris de gresca hi feren manta caricatura, y els sarsuelistes elaboraren a base del sugestiu tema nombre copiós de xistos, a incrustar posteriorment en les obres llurs.

La vergonya del escarni inondà la pacífica ciutat fins a tal punt que determinaren els prohoms y concellers, separarne per sempre l'audaciós donsell. Aquest partí vers l'exili ab el romàntic a-patriotisme de Byron, Heine y Schopenhauer. Y al ser enfora, a les enristes de la ciutat encenent una cigarreta llensà venjatiu ab un gran geste líric, el misto vers un munt de palla seca. Demunt la pacífica ciutat vingué la calamitat d'un incendi cosa fins allí insospitada. L'afflicció pública fou gran; tant, que la comuna y els prohoms acordaren provehirse de material extintor d'incendis y matricularse en un curs de gimnástica. Un vell sargent fou designat mestre y el següent dilluns comparesqueren els ciutadans habillats ab multicolors samarretes y pantalons invalids, ab cinturons de ferro y blanes espadnyes, a moures segons ritmes sabís y forsats.

La pena dels grans ventres, y al costat l'insuficiència dels braços blancs femenins o el cansament de les boques tenebroses feien el treball insoportable. Segurament aquí hauria finat el lluminós projecte municipal sino esdevenen successos de llei més venturosa. Inaugurat el quartetlet calia que cinc vehins uniformats hi vetlessin cada nit, y en companyia d'ampolles y de joc de cartes, ab una conversa

amical les tals vetlles foren un èxit; tot el poble se matriculà en la companyia de bombers y aquella fou la porta per hont s'hi introduí el vici en les costums de la població.

Una providència exquisida vetllava, em però, per la pacífica tradició de la ciutat holandesa.

Perque eren tan amades les vetlles de guarda, consignava l'ajuntament diners en creixents quantitats pera manteniment y millora del servei, hi afegia material y nodria amorosament els cavalls que servien la bomba gran. Una nit era freda de Novembre; un misto ab el qual el més golafre y més ventrut y plè de sacsons de pell y greix dels ciutadans havia encesa la pipa caygué demunt el pilot de palla destinat a la comoditat y aseó dels cavalls. Va fer son natural efecte y per segon cop la calamitat del incendi planà demunt la pacífica vila. Els de guardia correueren astorats a posarse el casc, cenyirse el cinturó y engrapar la destal, se feren bonys al cap y trencaren llur laboriosa digestió, però quan acudiren no massa heroics al saló gran del quartetlet la feina era inútil. Allavors se consagraren a desvetllar ab crits desafortats la gent de la vila: «Foc, foc...» y xiulets campanades y altres bruits alarmants. Saltaven del llit els burgesos y es posaven ab precaucions les botes els qui tenen ulls de poll. Se cenyen el coll ab un ampli mocador de sedalina els bronquitics, baixaven mitg ensonyats y tremolant de fret els cobarts y ploraven tots la pèrdua de les vetlles de familiar y regulada crápula y la de les ilusions de seguretat ab que vivien.

L'endemà la conciencia pública reaccionà. Es clar; sempre s'ha vist reaccionar al endemà la conciencia pública. Reunits en junta magna de concellers y prohoms, els vehins esdevingueren inventors d'una solució al problema de les vetlles: anar a jugar a escacs al cafè de l'oca grisa; y un científic proposà ab veu de sopran que s'assegurés tot el poble en els registres d'una poderosa companyia contra incendis.

La companyia fallí avans de pagar un sinistre y d'ensà que'l poble s'abandonà a la providència s'ha vist lliure del flagell, gracia que a tothom desitjo

AMEN.

FRASES FETES N.º 2

Penjar els hàbits.

INDISCRECIIONS

Els *Aucells de pas*, continuen representantse a Novetats. Però la gent ja no aplaudeix, perquè an En Rusiñol, no l'aplaudeixen més que'ls dies d'estrena, y encara gracies a la familia.

Quan en Rusiñol estrena una obra, se porta al teatre a tota la familia, costum molt patriarcal, y d'infalibles resultats pera'l tractament de les ovacions. La gent s'hi fixa en ella y ella se fixa en la gent, de tal manera, que'l públic de butaques no té més remei que dedicar un aplaudiment sentimental a l'obra, perquè la familia den Rusiñol desde la llotgeta, vigila si aplaudeixen o no'ls coneguts. Y es clar, les visites de la casa y les coneixenses jvinga picar de mans y com que ls còmics també aplaudeixen per dintre, en Santiago surt a escena ben serio, com si alló no fos també de la comedia.

Però'l dia que en Rusiñol, no's porti la familia al teatre, alló semblará una junta municipal d'Unió Republicana, en dia d'elecció de candidats a Corts. Y l'Ignasi Iglesias, aleshores, riurá d'amagat, perquè l'Iglesias no riu mai pensant en el cor del poble fet malbé entre altres coses, pels drames den Rusiñol.

Després de les conferencies sobre art dramàtic donades a Novetats per en Maseras, en Vinyes y en Prat Gaballí, sembla que en Gual ha compromés pera llegirne una an en Moragues, inspirat autor de la «secció de sucesos» de *La Publicidad*. Segons noticies el senyor Moragues no podrà donarla, puix está escrivint un melodrama, y se trova massa enfeinat ab un marquès que té ficat en una carbonera y no sab com treure'l.

També han estat proposats pera donar conferencies a Novetats, l'Aladern, en Grau Delgado y en Felip Cortiella, aquest donará la seva, en mànigues de camisa.

El senyor marquès de Robert, ens ha fet l'honor de recitar la nostra informació sobre'l ball que va donar als senyors reis. Diu que tots els seus criats, fa temps que están al seu servei, y que no'n va llogar cap la nit del ball.

Marquès, perdónins si insistim, però precisament ahir un conegut industrial ens va contar un episodi del

ball, que escampem pera ratificar la nostra indiscreció.

Després del primer rigodó, l'hereu d'una vella casa, va sentirse agitat, abandonant el saló. Se va dirigir a un mosso:

—Escolti ¿ont es el water-closet?

—¡Oh!—respongué'l mosso—no ho sé. Ja veurá, com que no soc de la casa...

Y l'hereu patrici se va passar una hora fent de detective pera trovar el water-closet del palau del marquès de Robert.

Però, ¿per què se plany per aquestes coses el marquès de

Robert? La nostra aristocràcia ja se sab que paga en calderilla. No fa gaire doná la coincidencia de que patfen d'apendicitis, varis membres del nostre patriciat. Enterats de que un metge alemany operava gaire be sense riscs l'apendicitis, el varen portar a Barcelona, però avans formaren una societat de socors mútuos, pera pagar els gastos a prorrateg.

[Oh avara poberta deia catalanil

Además ja se sab que'ls senyors de Barcelona si no van ni al teatre, no es per puritanismes sinó perquè en els teatres hi han taquilles. Quan en el Principal s'exhibia aquella pel·lícula, en la qual el Dr. Doyen operava a un home sense tenir la precaució de posarli camisa, no faltaven senyores y senyores a l'hora de la cruenta pel·lícula. En l'oscuritat espurnejaven els ulls de les filles de Maria. Y alguna, en aquell moment de supremes curiositats, se desmaiava devant les terribles proporcions de l'operació del Dr. Doyen.

Els lerrouxistes no tenen diners pera fer les eleccions. Es una gran llástima que en Lerroux no sigui diputat pera ferse am cacao interpellant sobre'l de Fernando Pó.

Perque encara que Emiliá, no Publius Scipión, sinó'l dels accidents del treball, tingui quatre mil duros en el Crèdit Lyonès, com que no'l volen per candidat no treurá una pesseta.

¿Per què no'ls demana an en Francesc Ferrer, agrait com li estarà en Ferrer de quan el procés? ¿O es que's veritat qu'en Ferrer sent un odi terrible contra'ls lerrouxistes?

Però, segons diu *El Noticiero*, han trovat un caball blanc en el marquès de Gelida, senyor Jover, per mediació den Sol y Ortega, advocat de la casa. Si aixó es veritat, aviat tindrà un company en Girona pobre. Si els prohoms

Ella:—No cal que'm digui lo que li passa; vostè ha inventat un aereoplá.

del lerrouxisme, partit la majoria del qual está composta pels manovres de tots els oficis, viuen montats a l'aire, això sí, però viuen, a costa de la calderilla proletaria [figúrintse vostès com deixarán el portamonedes d'un marquès que té la mania de volgüer-se arruinar!]

Però no us en alegreu massa. Els diners d'un marquès devegades, costa de guanyarlos. Exemple: El marquès es maniàtic y un dia li va agafar la deria de jugar al billar, però guanyant sempre. Com que necessitava un cotxer, varen desfilir uns quants pel seu despaig. A la fi, trová un al seu gust.—Però escolti—li vadir—¿Vosté sab jugar a palos? ¿Sí? Doncs, desde are se queda a casa amb un sou de quaranta duros. Desde demà vindrá a les vuit a jugar am mi una partideta de billar.

El cotxer va acudir. I jugaren. Al cotxer res li mancava. Cor que vols, cor que desitjes. Allò anava be, però allò mai s'acabava. Tots els dies a les vuit el marquès, ja estava ab el taco a lama. Volia que'l cotxer guanyés alguna vegada, però, ¿com podia guanyar si'l bon feia marquès, fent trampes, sempre més palos? El cotxer caigué malalt. Aquell moviment continuu, aquell jugar a palos de sol a sol, li havien desfet els ronyons.

Si la candidatuta d'un marquès lerrouxista va endevant, tinguin cuidado els lerrouxistes, en no perdre pels diners els ronyons. Perque, ¿qué faria sense ells un partit que vol tenir el trust dels ronyons?

PAPITU era d'aquells que'n la nit de l'estrena de *La Dama enamorada*, jugant ab el nom del protagonista que's diu Abel sortien cridant a l'autor. ¡Caínl ¡Caínl Però'l divendres, la distingida y cursi concurrencia dels dies de moda, xiusejá l'obra, y això be val un perdó.

Però l'autor de *la Dama enamorada* ens permetrà dues paraules.

L'Abel no es un ibsenià, sinó un *maquereau* romàntic que's guanya la vida fent frases cursis. Ademés fet per en Tort, ens estranya que conquistés a una «jamaña» tant ben conservada com la Sra. Martínez. En Tort semblava un seminarista y en lloc de besarla francament, no feia més que dir, «anem a la montanya.» «Anem cap a la vida.» «Amunt, sempre amunt, se nse que'ns tremolin les cames.» Allò més que un xicot que recitava els *Didlegs Imaginaris*, ens va semblar un soci del Club Montanyenc, y quan cridava «siguem forts», ens recordava aquell noi del «som un poble masclé» dels Jocs Florals de Canprosa.

La *Dama* ab tres actes, seria una bona obra. Així es un drama per entregues, al final del qual, encara podria posarse el «se continuarà» dels folletins. Tot el quart acte es una escena de trons formidables, y pera ferlos, en Gual fa ressonar per l'escenari quelcom que deu eser una berra. ¡Quins trons! ¡Quin vent! O les tempestes en els drames den Puig y Ferrater son terribles, o en Gual se dedica a espantar les criatures del teatre.

La *Dama* es la Sra. Martínez. La Sra. Martínez declama lamentablement, però es més interessant que l'obra. Com que tothom diu a l'escena filosofies que tots els sabaters anarquistes han popularisat, resulta una encisadora tasca guaitar aquell *matinte* tant bufó y aquella falda tant curta de la Sra. Martínez. Y aixís encara que aquesta plora sempre, ningú en fa cas, mirant el tornell deliciós.

El *Correo Catalán*, diu que no'ns vegé l'humorisme després de constatar el bon aspecte exterior del nos-

tre PAPITU. Se comprèn. El carlí es un home trist ab boina y ab tot l'aspecte d'un personatge d'opereta.

De totes maneres, els redactors d'*El Correo Catalán*, fan malament enfadantse ab nosaltres. ¡Si encara no hem dit que van a inspirarse a l'Alcázar y a La Gran Peña! Y no'ls recriminem per això, perque potser algún dia'ls redactors d'*El Correo Catalán*, podrán aplaudir en el seu escenari a alguna filla de Don Carles, ballant la matxixa.

En el Principal *El gos dels Baskervills* ha fet retirar *Joventut de Princep*.

¡Pobre Jordá, tant be com marxava la cosa! La joventut fuig desseguida...

Pasáronse las flores del verano

El otoño pasó con sus racimos,

Llegó el invierno, con sus nieves cano.

Pera'l traductor de *Joventut de Princep*, també ha arri-vat l'hivern. Sortosament en J. M. Jordá es un home que s'ha menjat ja en el Lyon d'Or, quasi tota la literatura alemanya.

smith
8.

PASSEIG DE GRACIA

Sabeu lo que'n va respondre aquell capitá. quan li vaig dir que no m'agradaven els pantalons vermells?

—¿Qué?

—Que no'n fes cas. que ja s'eis treuria.

Caure d'un cavall es un contratemps, però caure d'un vuitanta cavalls ja es un abús.

(Dibuix de Joan Gris Paris)

L'optimisme del senyor Calvet

En Calvet encara que sigui diputat de l'esquerra es un aristòcrata. An els diputats de l'esquerra els hi agrada l'xocolata y an en Calvet els cocktails y el kummel; molts de l'esquerra tots semblen vestits a l'Aguila —menos en Salvatella que s'vesteix a casa d'un federal, el qual s'hi mira molt perquè en Salvatella li acredita la casa— y en Calvet usa uns magnífics «ternos» anglesos, que a més d'una *demoiselle* l'entendreixen sentimentalment. Ademés, gasta mitjons de seda, uns mitjons que mai podrà arribar a imaginar en Puig y Cadafalch, el qual usa encara mitjes de fil blanc, lligades ab una beta, sota l'genoll.

¿No veieu un home superior en un home que, com en Calvet, ha dinat ab en Clémenceau, ha estat donat de baixa de la «Lliga» y creu val més una aventura d'amor que una sessió del parlament y una aguda murmuradora que no pas un llibre? Perque en Calvet pera sort seva no es un intel·lectual. Y si es diputat ho es perque an en Calvet se'l trova per tot arreu, perque te'l *trust* de les presidències, accions al *Poble* y a *La Veu*, llotgètes en tots els teatres y un lloc permanent a les taules de la *Maison*.

Però en Calvet no hauria pogut arribar a fer compatible la seva mondanitat y el seu industrialisme, la seva alegre galanteria y el seu caràcter d'esquerrà, si no fos pel seu optimisme.

En Calvet es un optimista cúbic, un optimista en llargaria, amplaria y profunditat. Pera ell tot està perfectament en el món y lo que no està malament li fa gràcia. Si Pangloss hagués tingut fàbriques a Calella, se diria Calvet.

Arriva a la *Maison*, en Calvet. Somriu a tots. El mosso se'l mira y somriu al mosso. S'assenta y desseguida li agafen el bastó. Se neteja 'ls lentes y dirigintse al que s'asseu aprop d'ell demana:

—Es tindrà de pendre alguna cosa, ¿no li sembla?

El del costat se'l mira extranyat.

—Pendrem conyac ab sifon, ¿no li sembla? Es molt bo. Pera en Calvet tot es bo: el conyac ab sifon, les ballarines, els amics, els diputats de l'esquerra y la junta de la «Lliga». ¡Perfectament! Aquest adversari, reassumeix la seva filosofia, fins devant de lo més trágic.

Quan la darrera tongada de bombes, era a Madrit. Va trovar en el carrer d'Alcalá, a un amic nostre.

—Escolti, ¿es veritat que ha esclatat una altre bomba a Barcelona?

—Sí, al carrer de Sant Pau.

—Perfectament... ¿Hi han hagut desgracies?

—Sí, sí.

—Perfectament. ¿Però també morts?

—Sí, un y ferits.

—Perfectament. Es horrorós, ¿no li sembla?

Altre anècdota. En Calvet es president per tot arreu, mentres no s'demostrí lo contrari. En Calvet, doncs, es president de la Junta de defensa de Barcelona. Devant d'una nova bomba, varen fer Junta. Els defensors de Barcelona, arribaren indignats. Un va proposar un telegrama de protesta an en Maura. Indignació. Paraulotes. Tota la Junta de Defensa convertida en una junta del mal mot. Se va fer un clar en l'avalot, y la veu prima, insinuant, den Calvet, llença'l seu optimisme en la baralla.

—Sembla que estem d'acort, ¿veritat? Perfectament. Protestarem y tornarem a reunirnos demà. ¿No 'ls hi sembla?

Una nit va anar al Círcol del Liceo. Jugaben. En Calvet entrà a veure si li anava perfectament. Al veurel els jugadors, iniciaren un chor de salutacions.

—¡Hola Calvet! ¿Què tal senyor Calvet? ¡Bona nit senyor Calvet!

En Calvet, feia jugar un escuradents entre 'ls llavis. Tot ell era una figura de rigodó, un segle XVIII. Arrivà a la taula y posant la mà sobre les espatlles aixafades d'un que perdía digué aquella frase seva, plena d'immortalitat:

—¿Què tal? Tots guanyant, ¿eh? tots guanyant...

Mot de la fin.

En Calvet es diputat y sab que are hi haurán eleccions. Prentem nosaltres cafè, a la *Maison*. Ell prentia conyac ab sifon, y parlava de política.

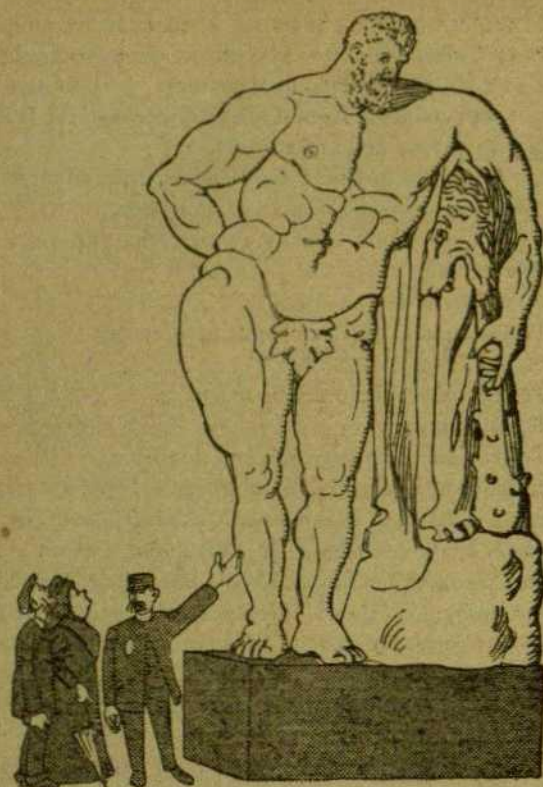
—Sortiran tots, ¿no li sembla? Jo crec que n'treurem més de quatre.

**

Això potser será una ironia, però també es una admiració. Perque en Calvet es un home admirable que porta mitjons de seda, sab el valor d'una dona y d'una copa de xampany, no es intel·lectual y estem segurs de que llegirà aquest article als amics, pera ferlos riure.

An en Calvet, no li ha mossegat ningú més que en Durán Ventosa. Però en Durán y Ventosa es un pobre senyor que te'l cor en el fetje.

AL MUSEU
—L'Hércules Farnesi...
—Necí, necí no ho sembla; però de fart, si que ho seria ab aqueixa carnadura.

Cambó-Moltke

El senyor Francesc Cambó, per fora té un magnífic caient de frare del Greco, però per dintre llueix una ànima de militar. Ell mana sempre. Allà, a Besalú, el seu poble, quan s'apedregava ab els altres nois, sempre feia de capità. Què té doncs, de particular que are pensi en l'exèrcit, en les glories de l'exèrcit, en les plantilles militars? El 25 de Novembre, dieu? En Cambó l'ha tret del calendari lo mateix que *La Veu*.

Discutint el pressupost de guerra, en Cambó ha fet un discurs preconisant la reorganissació de l'exèrcit. Aquest discurs ja feia dies que'l tenia fet, però com que no va poder lliensarlo en el *Centro del Ejército y de la Armada*, ho ha inquitat en el Congrés. Ja era Casanovas desde lo d'Hos-tafrancs, y se feu Parnell primer, després Necker, y are Moltke. La ciencia den Cambó, no té límits. Fins quan en Macià va parlar de Marina, en Cambó va dir que en Macià tot ho havia après en llibres de la seva biblioteca. Are, ha volgut actuar de qüefe d'Estat Major, pera convencer als nostres industrials de que'ls panyos de Sabadell y Terrassa, deuen millorar-se, y de que Catalunya té d'esser rica y Espanya també, pera que'ls militars puguin tenir un bon veí d'ametralladores.

La tardor barcelonina

per Francesc Pujols

(Continuació)

nada. Me vaig voler suïcidar—per lo que després diré—però'm vaig recordar de que dia vindrà en que diré: ditxosos aquells temps en que't volles suïcidar. Ademés, si are'm recordés, y com sucseeix moltes vegades, no més me fes una ferida y en contes de despertarme en el sepulcre'm despertés en un llit, ja no podria ser el llit de la gran masia que crema entre les flames que jo hi he calat perque cremessin la masia, el llit y la dòna qu'en aquell llit hi havia—la única dòna a qui jo estimo.

Torno a llegir el cuadro sinóptic y classifico les caricies de la dòna que crema entre les flames, en la segona subdivisió de la segona divisió. Una gran flamarada. Després d'haberse retornat per les runes, com l'estimat pel cos de l'estimada, estén les ales lluminoses, y emprèn el vol. Es l'ànima de la dòna, les caricies de la qual acabo de classificar. Se diu Agata.

II

No se si m'aneu comprenent. Si no'm compreneu jo no tinc la culpa de que moltes coses del món no tinguin explicació. No més us puc dir que no'm suïcido per dugues rahons: 1.ª y principal, perque els que per suïcidarse esperan un motiu, es que son boijos, y jo no ho vull ser, encare que ho sembli; y 2.ª perque allà al lluny s'aixeca una gran copa d'or vessant-se per monts y per valls. Es el sol. Un núvol suau y llarc com el coll de la dòna a qui jo estimo—l'única—a costa

els llavis a la gran copa d'or y's torna rosada com l'única dòna a qui jo estimo, al veure ví en la meua copa. No'm vull suïcidar. La campana de l'iglesia del graciós poble anuncia el verdader ví que's vessa de la gran copa d'or. Es el día. I la campana es una gran copa de bronzo que brinda am la copa d'or resplandenta que s'aixeca en el cel, sobre la montanya. Cada badallada es un brindis que fa sentir esgarriances al ví claríssim que's vessa de la gran copa d'or y als dolls de sonoritat que's vessan de la copa de bronzo. Es un dematí de tardor. Tardor, primavera de l'hivern. Temps de mil amors, y en el qual l'únic amor s'entristeix y la tristesa li fa fer mitja rialla com avans li fa fer l'alegria. El vestit de la primavera es vert am grans brodats de roses y forrit d'or. Aquest vestit girat al revés, es la tardor, l'or del forre. El dematí es daurat y resplandent com era daurada y resplandenta la ciutat de Barcelona quan en la plenitud del la primavera celebraba la festa del Corpus en la qual els sacerdots de la religió, passejaban una blanquíssima hostia que transparentaba la llum de la tarde, en aquell gloriós moment en que'l sol—ponentse—fá transparenta tota la llum daurada que hi ha redera del cel, y les gentades de Barcelona,—ciutat de pedra daurada a cops de martell—abocaban cistells de ginesta que omplien els carrers y el cel d'un perfum igual al que aleshores—jo era infant—feia la meua ànima.

Mentres recordava la gran festa de Corpus, en una mata de ginesta hi vaig veure una flor que hi havia nascuda enganyada per la tardor—qu'es traïdora com una mitja rialla—y li vaig dedicar aquesta senzilla poesia abont la seva aroma s'hi conservarà eternament com en un gerro d'aigües maravoloses:

Un día anant de camí
—com era'n temps de tardor—
veí una flor escaducera
qu'en la erma ginestera
acavaba de florir;
tan de nou me va venir

Nosaltres no desesperem de veure an en Cambó ministre de la Guerra, y a l'Agulló, com que's tant organitzador, jefe de l'Estat Major Central. En Cambó s'ha emportat de Madrid, un feix de tarjetes de felicitació que varen dedicarli molts quefes y oficials de la guarnició de Madrid. Don Clodoaldo també'l va felicitar. *La Correspondencia Militar*, escriu: «Dejad que los solidarios, vengan á mí.» En Cambó doncs com en Carnot, s'ens ha convertit en l'organitzador de la victoria, sense saber un borrall d'organització militar ni de problemes bèlics. Be es veritat que tampoc sab res d'Hisenda y en parla, que no sab escriure y escriu, que no es catòlic y en fa, que no es valent y passa per martre.

Me fa l'efecte del Romero Robledo de Catalunya—ha escrit en Brossa.—Te rahó en Brossa. Y aviat com an en Romero Robledo'l veurem vestit d'husar en les caricatures. Però per aré no passa d'esser un prefecte, un inspector de primera classe, encarregat de que no s'alteri l'ordre a Catalunya.

El ministre de la Guerra, quan en Cambó parlava, se posava un dit al pols fent com qui barrinava, com dient: «Su señoría está ido, y no sabe lo que dice». Quan va presentar el projecte d'Hisenda Municipal, l'Osma va dir que alló era un «disparate». Però en Cambó continua parlant de tot, ignorantse fins ara qui fa d'apuntador. De totes mane-

«El género chico»

res pera que no tinga enveja de la creu d'en Prat de la Riba, li será concedida, en premi als seus estudis militarescs, la creu del Mérit Militar.

que s'anyós la vaig flairar,
y am sa aroma'm recordá
la gran diada de Corpus,
tan llunyana en el passat
tan llunyana en l'avenir,
y are'n temps de la tardor
tota dintre d'una flor.

Després de composta aquesta graciosa poesia'm va acudir un pensament que també vaig apuntar en el meu llibre de notes: Comprenc la bellesa de la religió, però també conec que no es la porta per entrarhi.

III

Decididament no'm vull suïcidar, perquè quantes vegades ens suïcidem per no poder obtenir lo que verdaderament ens daria motiu per suïcidantse! Pel camí s'acosta un enterrament. No'l vull descriure perquè no soc partidari de les descripcions, però vull preguntar a la viuda, que va redre't mort—plorant—si es l'enterrament d'un suïcida, però no li pregunto perquè les viudes menteixen com les altres dones—que son totes la maldat mateixa, però que quan ens estimen poden dir de nosaltres, lo que diem d'elles—quan no les estimem. Si la viuda no fos una pàgessa, consultaria el cuadro sinóptic y classificaria segons les carícies que ella deu fer, però les pàgesses no's rentan ni's perfuman, lo que's molt desagradable, però més ho seria que no's rentessin y es perfumessin—com fan moltes—devegades.

No sé si'm convé suïcidarme. Els catalans som homes pràctics y lo que podem fer avuy no ho esperem per demà, perquè feyná feta no te destorbi; però la meua estimada ja está disolta en aquest claríssim dematí de tardor com les flames de l'incendi, y jo, ja la podré estimar am tranquil·litat, perquè sé que no podré ser de cap més home y sobre tot, que la seva hermosíssima cara no m'envejará. Els

catalans som homes pràctics y potser si jo'm suïcidés—aré que l'he morta—la trobaria en l'altre món y allavors tornaria a cremar la masia—si allí'n tenia una—y si en l'altre món no's conegués el foc, hauria d'acudir a l'assassinat y'm falta valor per assassinar a una dona a qui tan estimo. Ademés, potser en l'altre món encare no s'ha inventat la mort y'm podria succeir que no tingués manera de lliurar-me de la meua estimada Agata, no podent-me servir del suïcidi. Lo millor es, doncs, que no'm suïcidi, encare que després d'haber mort a la estimada, lo més consegüent es suïcidarse—y allà en lo més profund del meu cor sento un gran desitg de morir. Es ella que m'atrau desde les profunditats de la mort.

Però, potser no es morta. Què podian les flames contr'ella? No era ella una flama? No; la seva carn tenia la frescor que té l'aire d'aprop d'una font. Però era flexible com una flama y la seva presència imposava com un incendi; y un dia, al descotxar-le en el llit ont ella reposava, vaig veure que era una flamarada que cargolantse pel mec còs com una serp me va cremá y me va convertí en cendra. Però també rucordo que la seva carn tremolava com l'aigua corrent. Dubto si era una flamarada o si era un salt d'aigua. No més sé que'l seu cor sonava com el picarol d'un anyell que trisca per la montanya. Lo que verdaderament me preocupa es saber si ella es morta o no. Aniré a les runes de la masia per consegüir una certesa. Però y si en lloc d'una certesa, conseguixo una obsessió? La certesa es propia dels homes sensats y l'obsessió es propia dels homes boixos—y jo no soc ni una cosa ni un altre.

Remoc les cendres. Aquí hi va habé'l lliit: les cendres hi son tebies com els llençols am que la meua estimada cubria la seva nuesa. Aparto la capa de cendra y trovo el caliu; si, aquest caliu es la seva carn. No hi ha dubte, Soc felís. Ja la podré estimar com ella es mereixia. Ens estimem. Els nostres amors serán castos, y el greix de la voluptuositat no'ns embotará'ls sentits. Ja no'ns embafarem l'un de

(Se continuará)

Tipos que ja no hi son

Hi ha anys que un no té
ganes de fer res.

Carlos Altadill.

—Què qui era aquest Carlos Altadill, que Deu l'hagi perdonat?

—Donchs era aquell tortosí, que sempre que podia se llevava a primera hora.

—Pera comensar el treball ben aviat?

—No senyor no, pera disfrutar ben despert contemplant ell en persona, com anaven transcorrent les hores del dia sense ell fer res.

Aquest Carlos Altadill, va arribar a tenir el grau de *Gran oriente* dels ganduls. Ho era tant y tant, que servint per alguna cosa, perque no tenia res de tonto, s'estimava molt més que treballar, passar gana molt sovint o passar aquelles humiliacions que per força han de sofrir els que s'han d'alimentar ab pessetes dels coneguts.

També escribia alguna vegada qu'altre y era ell el que va publicar allò de «En els temps que correm es més fàcil poder pagar un deute vell, que no pas contrauren un de nou».

En l'any 1865 en «Un Tros de Paper» en el número extraordinari que varen publicar quan se va cantar «El Te Deum» perque ja estavem llestos del còlera, un dels epítafis era d'en Carlos, y deya aixís:

—Y doncs, que no vas al col·legi, sen?

—Joi Pera que? Si no sé de lletra...

«Lo còlera jau aquí,
trist deixantme y descontent,
puig que en mitj de tanta gent
com ha mort durant tres mesos,
per mon dolor, ¡ay de mi!
no ha mort cap dels meus inglesos».

Jo l'havia ajudat moltes vegades, perque entre mitj de tot me feia llàstima per allò de que cada hu es com Deu l'ha fet y en aquell temps mai me venia a mi d'un duro, ni de dos. Y naturalment, després de donarli el duro, li feia una prèdica y fins li deia que si tingués vergonya, en comptes de viurer com vivia, viuria del seu treball.

Mai me replicava res y se despedia sense cap propòsit de canviar de vida.

Després l'home anava dihent per tot arreu: de tots els que'm socorren no hi ha ningú que ho fassi ab la generositat den Llanas, perque sempre que'm dona un duro me clava després una *morrada* perque no li agraheixi.

Una vegada el vaig col·locar a la fàbrica que jo tenia allavors (ja fa molts anys d'això), donantli una pesseta al dematí y una pesseta y mitja a la tarde, però al cap d'un mes ho va deixar correr perque això del treball li treia la gana.

Me recordo qu'en aquest temps que va estar a casa, va compareixer un dilluns molt content perque va passar tot el diumenge ab un mal de caixal horrorós.

—Y per què está tant content senyor Altadill?

—Perque tenint mal de caixal vaig trovar el dia de festa molt més llarc.

Un rasgo de dignitat de Carlos Altadill.

L'escena en el cafè Sufs. Al voltant de la taula ahont jo seia ab set o vuit tertulians més, entre ells dos o tres dels que deian que privarlos d'aquelles trenta horetas diaries de cafè Sufs fora matarlos de viu en viu.

A la taula del costat hi havia aquell malaguanyat advocadàs que's deia D. Gonzalo Serraclara, pare del que ara es marit de la filla d'aquell altre malaguanyat D. Frederic Soler. En Serraclara estava enrahonant ab un amic seu, y en Carlos molt a la vora ab gran impaciència y ab més gran debilitat, esperava poder celebrar una conferencia económica ab D. Gonzalo.

S'aixequen pera anarsen aquell senyor y en Gonzalo Serraclara, quan l'emprèn en Carlos, disparantli la seva lletania de *llanto, desconsol, ruina, miseria, desastre é indomitable*. Y en Serraclara sense demanar detalls va entregar a Carlos no se sab quantes pessetes, y s'en va anar despedint-se de tots nosaltres.

Ara ve, quan en Carlos molt entusiasmats se va dirigir a la nostra taula y dient cridant tant com va poder que l'advocat de més talent que tenim a Espanya, es D. Gonzalo Serraclara. Y un de la nostra colla que, encara que ja es mort no volem dir el nom, va contestar a n'en Carlos que s'havia de tenir molt poca dignitat pera fer aquells elogis per un grapatet de pessetes.

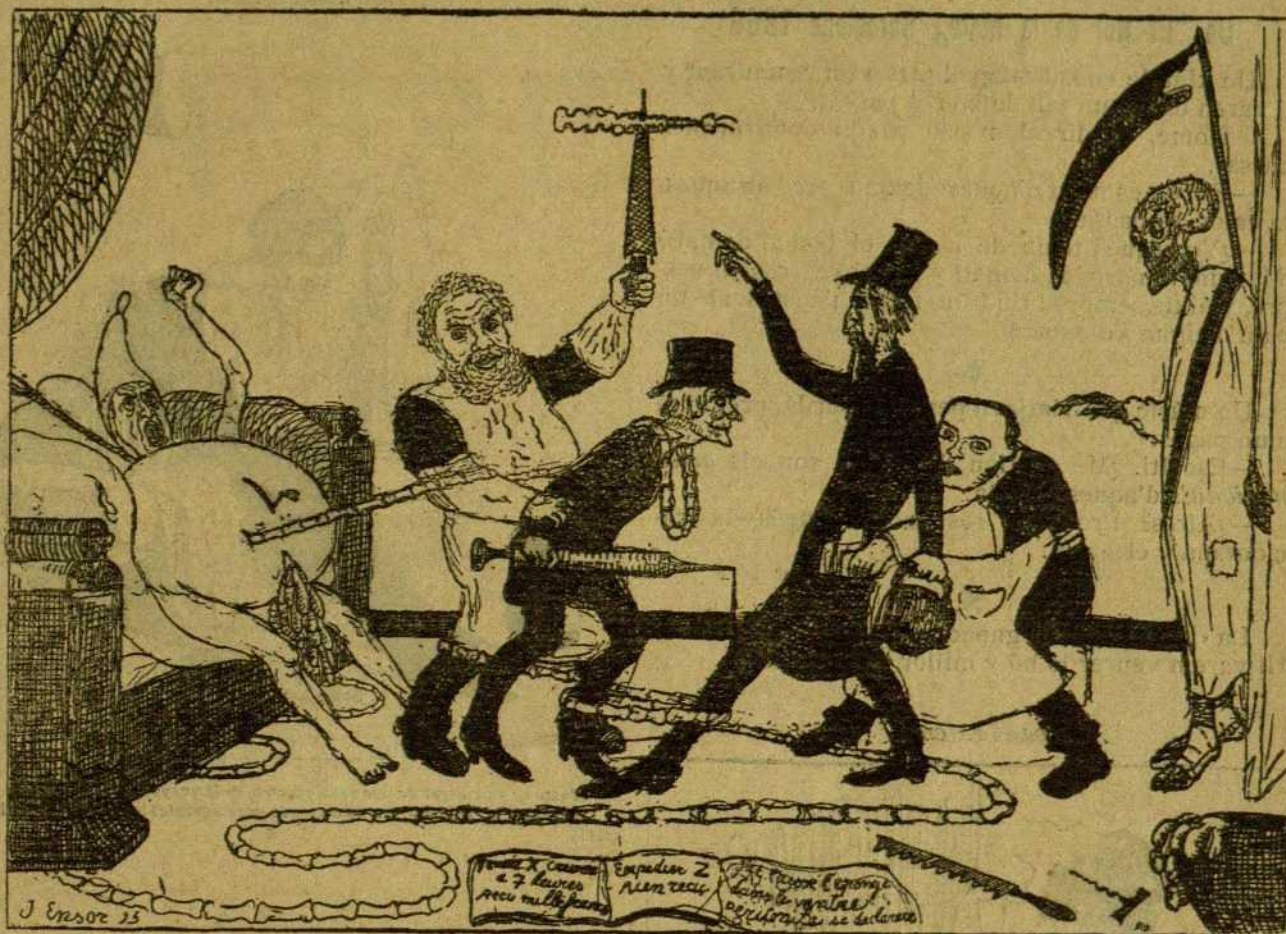
Y en Carlos enfurismat va contestar al tertulià inoportú:

—¡Es mentida! es mentida! Jo no'm venc per diner. Si això anem a mirar, vull que consti que per cada pesseta que m'ha donat en Serraclara, tu m'has donat cinc duros y a pesar d'això te clavo per la cara qu'ets un burro de cap a peus.

ALBERT LLANAS.

L'HUMOR ESTRANGER

HOMENATJE A «JAMES ENSOR» PRINCEP DELS CARICATURISTES

ELS MALS CIRURGIANS

JAMES ENSOR

Tu, avui, en la nocivitat des ^{tu} H. Tir, a Ostende, — o a Nieuport, a l'est. quan devés Ostende iorollos y banal — amanyagues, p' unse Torturés, la forta Victoria, com una amussatansada antiga.

Mes, prou als deus records, — y p't ses anyores un xich, — els dies de l'inspre, de la cocardera, de la turlespinaneca batalla, quan, entre la crioloxia de les "boles greixoses, portant tres anes de jument, entrellessats y cigarrats", el teu art, — de rassa magnífica, net de Hieronimus Bosch, de Breughel el Vell y de Breughel d'Infern, nebot de Rembrandt, fill del ^{del} incubus d'un burgès d'Hogarth ab una bruixa goyesca, y remyit ab tota la clorotica parentela,

contemporània — tu art encòs y t'ouculent, entrava en combat, al so dels courres de les fantarres, lluint sobre l'escrit aquesta divisa, en p'roglifish: "de caricature es el mes espiirituel dels medis d'expressió gràfica".

Ensor, Mestre, Princep: p' vull presentante l'alegre colla d'aquets pinters amichs meus que aquí, en un petit periodich català, han fet article de fe de ton p'roglifish y, fervorosos mes la Causa, s'apressa a entrar en lluita bravament.

Arribi son homenatge fins a tu, dins el teu Ostende, vora el mar, que, en aquets dies d'hivern, deu ésser terriblement negre y rondinador.

Xerius

L' HUMOR DELS AVIS

De "El Noi de la Mare,, Barcelona 1866

Un ximple va anar cap al tart a un restaurant y li varen donar un tall de bou ja passat.

—Home, va dir al mosso, això no pot ser més passat.

—El bou es mort d'aquest dematí, pero ab aquesta calor, se passa.

—¿Y perquè'l teniu de matar el bou al dematí? ¡Mateune un tros al dematí y un altre tros al vespre, y aixís sempre'l tindran fresc. ¡Vostés ab un pam d'aigua s'ofeguen!

Un músic que viatjava per l'Ampurdà, preguntá a un pagés:

—Escolti. ¿Me sabriau dir quins son els *aires nacionals* d'aquesta terra.

—¿Aires? Prou—va respondre'l pagés—la tramontana y el garbí.

La «Exposición de ganados» va estar molt lluida. Hi varem veurer lo bo y millor de Barcelona.

Dibuix d'A. Grévin.

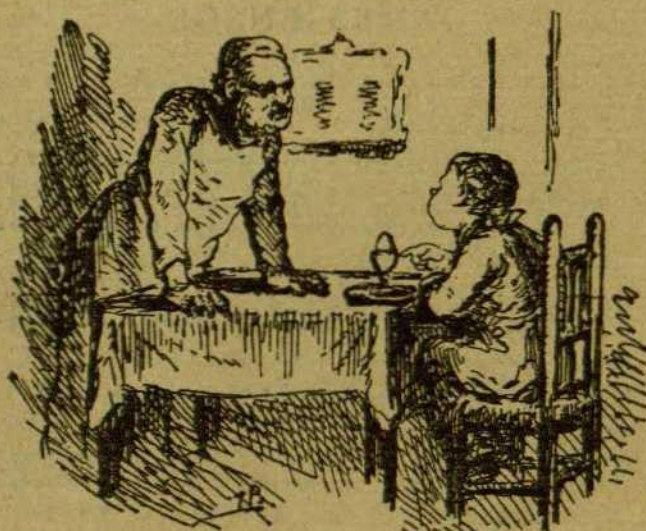
—¿Y qué li va dir al Carles la teva mare?
—Que no volia a casa, llunes de mel.
—¿I ell qué va respondre?
—Que no s'apurés, que ja feia temps que l'haviem celebrada la lluna de mel.

Dibuix d'Honoré Daumier.

L'amo se va enterar de que jo m'entenia ab la senyora.
—Tingui la soldada—va dirme—que pera aquestes felnes no necessito criat.

Dibuix de T. Padró.

Aveïam si sabs que va néixer primer ¿l'ou o la gallina?
—Aquest ou es tant passat que forsosament va esser primer que totes les gallines.

PERE TOR

SASTRE

Tailleur

PELAYO, 44, 1.ER

BARCELONA

DR. BOADA : Mals secrets y de la pell. Estirpació radical del pèl moxi.
De 2 a 4 y de 6 a 7. Corts Catalanes, 642, 1.^r 1.^a

Gran Fábrica de Cotilles LA BARCELONESA

Carme, 38 - Sucursal: Tamarit, 162 (encants)

Especialitat en la confecció de cotilles a la mida

Taller especial per compostures

BON GUST Y FORMALITAT

Nota: Aquesta casa no admet cap pago per adelantat dels encàrrecs que se li confien.

 <i>Coaltaar</i> NOVELLAS ANTISÉPTIC Y HIGIÉNICO INGECCIONS Y LOGIONS <i>Se venen aquests dos productes en la Farmacia NOVELLAS</i>		<i>Copalchi</i> NOVELLAS Antidiabètic nou (Extret d'una planta mexicana) 77, Rambla de Catalunya. - Barcelona (Devant monument Clavé)
--	---	---

Per anuncis a aquest periòdic
dirigirse a l'Administració :

Pelago, 38

Fábrica de Paraigües

Ombres y Vanos

Portaferrissa, 10 : Barcelona

E. BLY TALLER DE FOTOGRAVAT
Barbará, 35, pral.

J. CREUS

PINTOR DECORADOR
Clarís, 117

DR. BOADA : Mals secrets y de la pell. Estirpació radical del pèl moxi.
De 2 a 4 y de 6 a 7. Corts Catalanes, 642, 1.^r 1.^a

Les quatre barres

Torrador de Cafés

Aroma concentrat

Rambla del Centre : Barcelona

ESTAN PER EN BENLLOC

No ho negui, *harmanu* Josep, que tothom sigui indiferent en l'elecció de bisbe. Jo crec qu'aquella deliciosa ovella descarriada no està pas per en Torras.